

митъ на Иконийския султанъ, презъ панаиря на Александрия.

Той разтвори една олющена кожена чанта. Вътре блеснаха, навити като змии, плетени колани отъ сребро и злато, мрежи отъ сърма, тънки като паеджина, огърлици отъ алень мерджанъ, ковани гривни, изкусно изработени пъхти. Отиде къмъ масата въ срѣдата на стаята, почна да ги нарежда по аксамитената покривка.

Белослава протегна омагьосана рѣце къмъ тѣхъ. Поглади ги съ жаждащи прѣсти. Обърна се къмъ момъка:

— Колко ще ми прилича тази гривна отъ тъмни изумруди. Дали е много скъпа? Мама ще ми я вземе...

Добромиръ извади кисията отъ джоба си.

— Колко струва гривната? — полита той съ сухъ и равнодушень гласъ.

— Десетъ перпери, милостивий болярино — отвърна гарецътъ и една едва забележима аленина полази по жългото му като пергаментъ чело.

Добромиръ мълчаливо преброи жълтицитъ на масата. Белослава плесна съ рѣце, хвърли съ на шията му. Следъ това, веднага сложи на ржката си мрачно блѣщукащитъ камъни.

— Ахъ, колко е хубава! Не съмъ виждала подобень цвѣтъ... Хубава стока имашъ, старче... Друго какво носещъ?

Бледнитъ зеници на търговеца се изпълниха съ прозраченъ блѣсъкъ. Гласътъ му прозвуча чудень, неузнаваемъ. Той се поизправи, огледа се наоколо:

— Ако можете да пазите тайна, ще ви кажа... Бихъ могълъ да ви предложа много по-скъпоценни нѣща... — и той заби очи въ очитъ на болярина.

Добромиръ го изгледа внимателно, лицето му се промѣни.

— Какви? Покажи ни, старче, нѣма никому да кажемъ! — помоли горещо девойката, изпълнена съ любопитство.

Непознатиятъ поклати глава: